

Září

MOUDROST KRISTOVA KŘÍŽE

V polovině měsíce září se s celou církví zaměřuje náš pohled na Kristův kříž jako na znamení naší naděje a spásy – „O crux, spes unica!“

Jeden slavný básník seděl na lavičce v parku a přemýšlel nad svou další sbírkou básní. Po cestě kolem přecházeli různí lidé. Nejprve mladá dívka, která směrem k sedícímu básníkovi udělala malou úklonu hlavy. Potom procházel starší pán, který smekl klobouk. Básník si v duchu pomyslel: „Jsem sice ještě mladý, ale už mám asi dobré jméno mezi lidmi. Znají mě a s úctou mě zdraví“. Jeho srdíčko zalil hřejivý pocit. Vtom šla kolem starší upracovaná žena a několik metrů před básníkem poklekla. Byl tím šokován, ihned vyskočil z lavičky a šel té ženě povědět, že to s úctou k němu přehání. Není přece možné, aby se mu klaněla jako nějakému králi nebo dokonce Bohu. Ale ona rozpačitě namítla: „Mladý pane, já Vás neznám a to nepatřilo Vám, ale Tomu, který za vašimi zády visí na kříži“. Když se básník ohlédl, tak ke svému velkému překvapení spatřil hned za lavičkou, na které seděl, velký kříž s Kristem Pánem.

Jde o poučný a varovný příběh. Poučný je tím, že nám připomíná projevy pozornosti, kterými bychom měli zahrnovat našeho Pána nejen v kostele, ale i doma a na různých cestách, kde je Ukřižovaný vystaven našim pohledům. Dává nám příležitost k probuzení víry, naděje a lásky, podněcuje v nás sílu k přemáhání různých těžkostí podle Jeho blahodárných slov: „Kdo nenese svůj kříž a nenásleduje mne, není mne hoden“ (Mt 10,38) nebo „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne“ (Mt 16,24).

Zároveň nás toto viditelné znamení uvádí do pravé moudrosti, kterou v sobě ukrývá. Velmi výrazné svědectví o této moudrosti nám předkládá sv. Pavel: „Slovo o kříži je bláznovstvím těm, kdo jsou na cestě k záhubě; nám, kteří jdeme ke spásě, je mocí Boží. Je psáno: 'Zahubím moudrost moudrých a rozumnost rozumných zavrhu.' Kde jsou učenci, kde znalci, kde řečníci tohoto věku? Neučinil Bůh moudrost světa bláznovstvím? Protože svět svou moudrostí nepoznal Boha v jeho moudrém díle, zalíbilo se Bohu spasit ty, kdo věří bláznovskou zvěstí. Židé žádají zázračná znamení, Řekové vyhledávají moudrost, ale my kažeme Krista ukřižovaného. Pro Židy je to kámen úrazu, pro ostatní bláznovství, ale pro povolání, jak pro Židy, tak pro Řeky, je Kristus Boží moc a Boží moudrost. Neboť bláznovství Boží je moudřejší než lidé a slabost Boží je silnější než lidé“ (1 Kor 1,18-25).

Kdo chápe smysl Kristova kříže, ten si ho nade všechno váží a miluje ho. Nestydí se za něj a může dokonce vyznávat se sv. Pavlem: „Já však se zanic nechci chlubit ničím, leč křížem našeho Pána Ježíš Krista, jímž je pro mne svět ukřižován a já pro svět“ (Gal 6,14).

A tím se dostáváme k varovnému vyznění předchozího příběhu. Každý z nás má v sobě sklon na něčem si zakládat, z něčeho vytvořit modlu svého srdce, něčím se v duchu nebo i před druhými honosit. Naše nezdravá sebeláska se stále hlásí ke slovu a chce se projevit. Spolehlivým

lékem proti tomuto moru je pohled na Ukřižovaného a vyvýšení Jeho lásky na trůn našeho srdce. Svátý Tomáš Akvinský doporučuje pro boj s pýchou, ješitností a marnivostí našeho srdce jako nejspolehlivější prostředek lásku.

P.L.

Liturgický kalendář

září 2010

3. pátek	Památka sv. Řehoře Velikého, papeže a učitele církve První pátek v měsíci
5. NEDĚLE	23. neděle v mezidobí
7. úterý	Sv. Melichara Grodeckého, kněze a mučedníka
8. středa	Svátek Narození Panny Marie
9. čtvrtek	Sv. Petra Klavera, kněze
10. pátek	Bl. Karla Spinoly, kněze a mučedníka
12. NEDĚLE	24. neděle v mezidobí
13. pondělí	Památka sv. Jana Zlatoústého, biskupa a učitele církve
14. úterý	Svátek Povýšení svatého kříže
15. středa	Památka Panny Marie Bolestné
16. čtvrtek	Památka sv. Ludmily, mučednice
17. pátek	Sv. Kornélia, papeže, a Cypriána, biskupa, mučedníků
19. NEDĚLE	25. neděle v mezidobí
20. pondělí	Památka sv. Ondřeje Kim Tae-gona, kněze Pavla Chong Hasanga a druhů, mučedníků
21. úterý	Svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty
23. čtvrtek	Památka sv. Pia z Pietrelciny, kněze
26. NEDĚLE	26. neděle v mezidobí
27. pondělí	Památka sv. Vincence z Paula, kněze
28. úterý	Slavnost SV. VÁCLAVA, MUČEDNÍKA, hlavního patrona českého národa – doporučený svátek
29. středa	Svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů
30. čtvrtek	Památka sv. Jeronýma, kněze a učitele církve

Oznámení

Výstav Nejsvětější svátosti oltářní

Eucharistický výstav Nejsvětější svátosti bude v kostele Nejsvětější Trojice ve středu 15. a v pátek 17. září vždy od 16.30 do 17.30 hod. s následnou mší sv.

Farní výprava

Farní výprava k našemu košířskému rodákovi knězi Mgr. Ing. Janu Dlouhému do Mníšku pod Brdy a okolních míst se uskuteční v sobotu 18. září. Sraz účastníků bude v 7.30 hod. pod kostelem sv. Jana, kde bude přistaven autobus. Je třeba se včas písemně přihlásit v sakristii.

Náboženství

V týdnu od 20. září je možno zahájit katecheze dětí školního věku. Do té doby mohou rodiče tyto své děti přihlásit u P. Lohela a přitom se domluvit na rozvrhu hodin. Nejlépe by vyhovovalo čtvrteční odpoledne.

Farní rada

Setkání farní rady bude v domečku u kostela Nejsvětější Trojice v pátek 10. září hned po skončení bohoslužeb.

Biblické katecheze

Pravidelné setkávání nad Písmem bude v domečku zahájeno v pátek 24. září.

Změna mše svaté

Tradiční slavnost sv. Václava bude mít bohatý program v pražské katedrále a zvláště ve Staré Boleslavi. Především tam jsou zváni věřící Prahy a pražské arcidiecéze. Protože však máme také zimní kapli zasvěcenou tomuto zemskému patronu, budeme tam slavit poutní mši sv. v úterý 28. září v 17,30 hod. Z těchto důvodů nebude pravidelná ranní mše sv. na Klamovce.

Vzpomínka na velkou farní slavnost

Bratři a sestry,
před začátkem letních prázdnin (28.6.2010) proběhla v našem kostele sv. Jana Nepomuckého primiční mše svatá **bratra Bonaventury Ondřeje Čapka, OFM.**

Určitě jsme všichni rádi, že máme mezi sebou dalšího kněze, který uslyšel Boží hlas. Ještě, než se ponoříte do čtení osobního svědectví bratra Bonaventury, chtěl bych poděkovat všem, kteří se podíleli na přípravě této primiční mše svaté. Od přípravy a výzdoby kostela, přípravy občerstvení, až po liturgii a její službu u oltáře. Všem upřímně zaplat' Pán Bůh.

P.Z.

Upřímné poděkování za organizaci a účast na primiční mši sv. posílá prostřednictvím redakce Košířského farního listu také maminka bratra Bonaventury, paní MUDr. Čapková.

Takto na svou primiční mši sv. vzpomíná P. Bonaventura OFM.:

Mnozí z vás na mě vzpomínají ještě jako na takového klučinu, co chodil ministrovat a zpíval ve schole. A už v té době jsem se netajil tím, že bych chtěl být knězem. Když jsme odcházeli v roce 1997 z kněžského svěcení Jendy Dlouhého, zeptal se mě Vašek Plíšek: „Tak co, Ondro, kdy budeš mít svěcení ty?“ A já jsem s lehkou nadsázkou a s úmyslnou ležérností odvětil: „Zvu tě na sv. Petra a Pavla v roce 2011.“

Když jsem pak nastoupil do františkánského řádu, tak mě už takový humor přešel. Uvědomoval jsem si jednak zodpovědnost svého rozhodnutí a také fakt, že ti, kteří nejvíce touží po svěcení, modlí se hned latinsky breviář a co nejdříve si zkouší kleriku, zpravidla brzy odcházejí do civilu. V semináři se dokonce ujalo přísloví: „První kolárek, první kočárek.“

Takže, když se mě v noviciátu farnice nadšeně ptaly, kdy že už bude ta primice, úmyslně jsem jim odpovídal jen neochotně a mlhavě. Ale jejich nadšení jsem si ukládal v srdci a pevně se rozhodl, že nebudu mít primici jinde, než právě v Košířích.

Nakonec přišel den 27.6. 2010. Byl jsem čerstvě vysvěcený kněz a chystal jsem se sloužit svojí první mši. Cítil jsem od farnosti veliké očekávání a obrovskou podporu, které nejsou zcela samozřejmé a za které děkuji. Liturgie i následná oslava byly krásně připraveny.

Na mši jsem viděl spoustu starých známých tváří, což mě silně potěšilo – mnohé jsem ani už nepoznal a také přišlo několik lidí, kteří mě vůbec ani neznali a přišli jen protože se o mně dočetli v katolických novinách.

Jedna úsměvná historka ze zákulisí (pro mě úsměvná, pro Jeronýma jsem možná na zabití). V sakristii mi br. Jeroným říkal: „Teď jsi, Bony, tady hlavní, všichni se na tebe koukají, tak prosím tě během mše nic neorganizuj a nezařizuj, máš na to lidi, tak když tak na někoho kývni a bude to.“

Průběh mše pak ukázal, že mě Jeroným dobře zná. Nastala jedna situace, kterou jsem řešit prostě musel. Uznejte, to by podle mého uznal i ten nejtvrdší nelida. Můj strýc má nemocnou páteř a prosil mě, jestli bych mu nedal židli, protože v lavici se mu neseď dobře. Židli jsem nachystal do druhé řady u dveří, ale pak jsem strýce nestihl nasměrovat a on si místo toho sedl na druhý konec kostela – pod kazatelnu. Chvillemi jsem na něj pokukoval a on se při kázání začal nápadně kroutit. Bylo poznat, že má silné bolesti. Tak jsem už, už vstával, abych mu nesl židli, ale v uších mi zaznělo Jeronýmovo dogmatické: „Hlavně nic nezařizuj!“. Dobře, mám na to lidi, ale kde je sehnat? Ministranti jsou daleko. Začalo to ve mně vřít, ale Jeroným byl moc blízko. Nakonec jsem vyslal br. Jakuba. Jistě pochopíte, že takovou věc nevysvětlíte třemi slovy, takže jsem musel svoji žádost Jakobovi nějakou chvilku šeptat. Vyrušený Jeroným se na mě pohoršeně otočil a během kázání mě nahlas napomenul. No nic, co byste neudělali pro strýce?

Bonaventura s maminkou

Mše snad, až na uvedený příběh, proběhla důstojně. Po ní jsem udílel novokněžské požehnání a snažil jsem se každému něco osobnějšího říct, takže jsem žehnal asi dvě hodiny a z oslavy jsem už skoro nic neviděl. Jen mi strejda Pepa dal vynikajícího buřta a Vítek Bobysud natočil pivo, chvilku jsem promluvil s příbuznými a pak už se jelo domů. Rozhodně děkuji za tento den. Vytvořili jste v něm krásnou atmosféru a Košíře se mohou chlubit dvěma porevolučními kněžími, což nemá jen tak některá farnost, zvláště ne tak malá, jako je košířská.

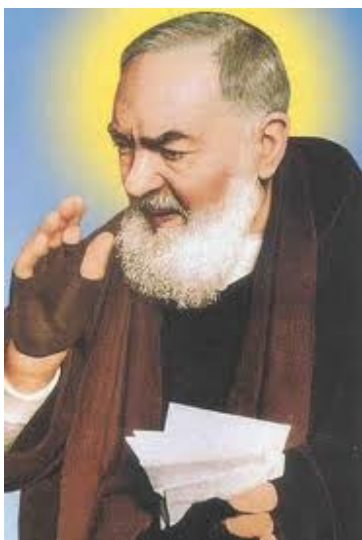
Největší byl ale samozřejmě dar našeho Pána. Mše svatá. Nikdy jsem se nepřestal divit, jak nám může dát jíst své tělo – nejen, že je to divné z technického hlediska, ale především z hlediska jeho motivace. Tak daleko šel, tak se za nás obětoval, tak si nás zamiloval. A nyní se k tomuto údivu přidává další údiv: jak to, že se to děje mýma rukama a na mé slovo? Kdyby dogma římské církve nemluvalo tak jasně, velice bych se zdráhal uvěřit tomu, že to je pravda. Vždyť mé slovo, bývá tak často zraňující, často obsahuje tolik polopravd a mé ruce jen občas, jen tu a tam, vytvoří něco dobrého a nyní, po kněžském svěcení, přináším lidem Boha.

Svatý Pio z Pietrelciny, kněz – památka 23. září

Padre Pio - velice známý světec 20. století – žil ještě současně s mnohými z nás. Bylo o něm napsáno mnoho knih. I v češtině máme více titulů. Zkusíme si trochu přiblížit jeho osobnost.

Narodil se 25. května 1887 v městečku Pietrelcina, v jižní Itálii, asi 100 km od Neapole, v rodině Grazia a Marie Giuseppy Forgione a při křtu dostal jméno Francesco. Již v pěti letech začal, jistě ne bez přispění Boží milosti, pociťovat naléhavé nutkání zasvětit se Pánu Bohu. Proto tihnul k samotě a často se stranil dětských her s kamarády. Toulal se přírodou a trávil dlouhé hodiny v přemýšlení a rozjímání. Jak později přiznal svému duchovnímu vůdci v době studií, začal mít právě v tomto pátém roce různá zjevení a extáze, které jej neopustily až do konce života.

Vstoupil r. 1903 do řádu kapucínů v Morcone. Tam přijal řádové jméno Pio. V r. 1910 byl v Beneventu vysvěcen na kněze. Ale pak, pro zdravotní potíže žil v rodině až do roku 1916 a vrátil se do kláštera jen na kratičká období. Dokonale tak splynul s lidmi toho kraje, s nimiž mluvil v rodném nářečí. V r. 1911 se u něj poprvé objevují stigmata, která se projevila zcela zřetelně při modlitbě před křížem v r. 1918 a která pak nosil až do své smrti. V září 1916 se přestěhoval do San Giovanni Rotonda (toto místo leží na dnes turisticky velice oblíbeném poloostrově Gargano), aby se pro upevnění svého zdraví nadýchal horského vzduchu. Od srpna 1916 se již jako rektor serafínské školy v San Giovanni Rotondo věnoval běžným povinnostem. A v S. Giovanni Rotondu zůstal už až do své smrti po celých dvaapadesát let. Zde se rozvinula v celém světě známá jeho činnost jako zpovědníka a duchovního rádce. K tomu přispíval jeho život v duchu pravé františkánské chudoby.

Kromě stigmat dostal od Boha i dar vidění do lidského srdce a skrytých myšlenek a schopnost být současně na dvou místech, která mu umožnila být zcela svobodný, věnovat se zcela modlitbě a současně být i k dispozici pro službu lidem.

Od roku 1936 začal naplno rozvíjet svou činnost a vzniká jeho »Casa Sollievo della Sofferenza« (neboli Dům úlevy), který byl mohutným pokusem zpřístupnit kvalitní lékařskou péči i těm nejchudším. V jeho rodné obci současně vznikal nový klášter. Obojí bylo postaveno zcela z darů věřících. O své nemocnici vždy zdůrazňoval: Nechci přinášet úlevu pouze tělu, to by byla jen dobře vybavená klinika, »přineste nemocným Boha«. Poliklinika byla slavnostně otevřena dne 5. května 1956.

V téže době stále rostl počet lidí, kteří toužili u něj přijmout svátost smíření. Musel být zaveden pořadník a čekací doba byla několik dní. Také starý kostel brzy nestačil a musel být postaven nový kostel P. Marie Milostné (S. Maria delle Grazie). Do San Giovanni Rotonda se s nadějí ubíraly nespočetné zástupy. P. Pio byl vskutku člověkem zpovědnice, který věnoval této službě přemnohé hodiny, a pro niž dostal dar jedinečného rozlišování: Stačil mu pouze jediný pohled, aby proniknul až do skrytých hlubin duše, kde často viděl skrytá dramata, staré umně zatajené viny, kruté pochybnosti a hluboké otazníky. Uměl pravdivě číst v srdci každého a rozhodně ponořit skalpel do rány, tak jak to umí jedině Boží lidé, jejichž jediným cílem je Boží sláva a dobro duší.

Svou pozemskou pouť dokončil v San Giovanni Rotondo dne 23. září 1968. Když zemřel, věřící i nevěřící byli přesvědčeni, že zemřel světec. Jeho tělo vystavené v rakvi muselo být dokonce několikrát převlečeno do nového hábitu, protože nekonečné davy lidí, které se mu chtěly naposledy poklonit, si nenápadně ustříhávaly na památku kousičky z jeho oblečení. Jeho pohřbu se zúčastnilo na 100.000 lidí.

Blahoslaveným byl prohlášen Janem Pavlem II. dne 2. května 1999. Tentýž papež ho prohlásil svatým 16. června 2002. A v homilii při této příležitosti řekl, mezi jiným:

„Já však se zanic nechci chlubit ničím, leč křížem našeho Pána Ježíš Krista, jímž je pro mne svět ukřižován a já pro svět“ (Gal 6,14).

Nezvyšoval se Pater Pio hlavně tím, že se „chlubil Křížem“? Spiritualita kříže, kterou žil prostý kapucín z Pietrelciny je stále aktuální. Naše doba musí tuto hodnotu znovu objevit, aby otevřela srdce naději.

V celém svém životě se snažil stále o větší podobnost s Ukřižovaným, protože si byl vědom svého povolání, spolupracovat na díle spásy zvláštním způsobem. Jeho svatost nelze pochopit bez tohoto stálého ohledu na kříž.

V Božím plánu je kříž pravým nástrojem spásy pro celé lidstvo a Pánem výslovně přikázaná cesta pro všechny, kteří ho chtějí následovat. Svatý bratr z Gargana to plně poznal, když na svátek Nanebevzetí Panny Marie v r. 1914 napsal: Když chceme dosáhnout svého konečného cíle, musíme následovat božského Vůdce. Bůh nechce vést vyvolenou duši jinak než po cestě, kterou sám prošel; myslím tím cestu zapírání sebe sama a kříže.

Výlet do Broumovska

Naše mladé spolčo se rozhodlo navštívit zatím pro nás málo známá místa naseverovýchodě Česka a to ve výběžku Broumovském. Proto jsme v pátek 16.7. brzy ráno nasedli do dvou aut ve složení Vítek B., Vašek D., Helena Ch., Petr K., Anča F., a Jarda D. a vyrazili směr Broumovsko.

První zastávka na společné cestě bylo krásné město – Nové Město nad Metují. Zde se k nám ještě připojila Tereška H. z blízké křesťanské komunity. Po malém občerstvení na nás čekala prohlídka městského zámku a jeho krásné zahrady. Farní pamětní kniha uvádí, že základní kámen budoucího města a hradu byl položen 10. srpna roku 1501 Janem Černčickým; po velikém požáru 1526 kupují panství Pernštejnové a začínají s přestavbou v renesančním slohu. Zámek pak vlastnili další vlastníci atd. atd. Za zmínku však stojí, že v roce 1908 novoměstský zámek zakoupil jistý Josef Bartoň, majitel textilní továrny v Náchodě, dědeček dnešního majitele. A zámek prošel další – zatím poslední – přestavbou ve své historii. Ta byla svěřena vynikajícím architektům té doby, Dušanu Jurkovičovi a Pavlu Janákovi. Ze zámku se stalo moderní sídlo, vyzdobené předními českými umělci 1. poloviny 20. století ve stylech secese, art deco, kubismu a funkcionalismu. Současně však byla restaurována dochovaná výzdoba z časů renesance a baroka. Zámek byl také vybaven technickými vymoženostmi, jako je vodovod, ústřední topení, elektřina, telefon a jídelní a osobní výtah. Díky tomu dnes novoměstský zámek slouží jako ukázka adaptace historického objektu na moderní bydlení, stejně jako kvalitní příklad spojení historické a novodobé výzdoby a zařízení. Poutavou expozicí nás provázela velice příjemná paní průvodkyně, která se však uměla i obořit na neinformované turisty, že na vystavované exponáty jako křesla a pohovky se nesahá natož sedá. Nutno podotknout, že tento odpočinkový nábytek byl rozestaven tak, aby se nepozorný turista chytil na vábničku.

Po shlédnutí nejen interiéru, ale i přilehlého historického náměstí, které se dá srovnávat s těmi nejznámějšími a nejkrásnějšími náměstími, jsme vyzkoušeli i pohostinnost místních restaurací. Tady jsme narazili. Sice obsluha co chvíli navštěvovala náš stůl, ale jaksi nepřinášela objednané jídlo prý, že kuchař toho má hodně a tak někteří dostali jídlo až po hodině čekání, pořádně znaveni poledním pařákem.

Po této nepříliš příjemné zkušenosti jsme vyrazili na další zastávku na našem výletu. Stalo se jím město Náchod a jeho honosný zámek. Zde byli v přilehlém příkopě chováni dva krásní huňáci – medvědi. Když jsme se jich nabažili, někteří vydýchávali 310 schodů, které bylo nutno vyšlapat z parkoviště, zaměřili jsme se na samotný zámek. Zámek v Náchodě byl původně raně gotický hrad, založený roku 1254 Hronem z rodu Načeraticů. Pravděpodobně současně bylo založeno i město Náchod. Během staletí se vzhled zámku měnil. Vlastnili ho známí majitelé. Za zmínku určitě stojí italsí majitelé, kteří hrad přestavěli do dnešní podoby a patří jim také jedna ze tří prohlídkových tras. Dále je nutné zmínit Petra Birona vévodu Kuronského a Zaháňského a jeho nejstarší dceru Kateřinu Vilemínu kněžnu Zaháňskou, kteří přispěli v letech 1792 – 1839 ke kulturnímu rozkvětu náchodského panství. Navštívili jsme nejen dvě prohlídkové trasy, v kterých jsme obdivovali krásy zámku a mohli si dokonce sáhnout na dvě křesla, ale podívali jsme se i na věž a podzemí. Z věže byl krásný pohled na střechy zámku a horizonty, ale jaksi chyběl pohled na město. Po sestupu do místního podzemí jsme byli alespoň příjemně zchlazeni.

Další naše kroky byly následovány začínajícím zhoršením počasí a tak jsme se vydali rovnou trasou do konečné stanice Broumov. Náš hotel, pokud by se tomu tak dalo říkat, ležel jako zázemí místního aeroklubu, s příjemnou správcovou a ulitým sudem piva, který si tu nechal věrný host Václav, takže o zábavu na večer bylo postaráno. Jak se však ukázalo, nebylo vůbec snadné zprovoznit čepující zařízení, ale nakonec vše dopadlo dobře a při společenských hrách jsme se krásně pobavili i točeným pivem.

Druhý den jsme si naplánovali návštěvu místního kláštera. Roku 1213 daroval Přemysl Otakar I. broumovský výběžek benediktinům z Prahy-Břevnova. Roku 1260 jim Přemysl Otakar II.

vlastnictví potvrdil. Správa a ochrana majetku byla zabezpečována z broumovské pevnosti, která byla k tomuto účelu zbudována. Brzy po roce 1300, za panování opata Bavora (1290 - 1322), bylo v Broumově zřízeno benediktinské proboštví. Vzhledem k tomu, že původní tvrz byla vypálena odbojnými fojty, byl na jejím místě zbudován klášter s gotickým chrámem zasvěceným sv. Vojtěchu. Součástí klášterních statků byl též pivovar založený roku 1348. Během husitských válek význam Broumova značně vzrostl, neboť klášter na Břevnově byl 20. května 1420 vypálen husity a bylo při tom upáleno i několik řeholníků. Opat Mikuláš II. se s několika řeholními bratry uchýlil do Broumova. S sebou přinesli řadu cenných předmětů, mezi jinými například i ohromný rukopis bible, tzv. „CODEX GIGAS“, jenž se od roku 1648 nachází jako válečná kořist ve Švédsku. Také zde bývala velice známá klášterní škola, později gymnázium. Smutnou kapitolu začali nacisté, když školu uzavřeli a z politických důvodů bylo břevnovsko-broumovské opatství rozděleno na dva samostatné subjekty. Po válce nastoupili komunisti a navrátilí mnichy opět vyhnali. Od r.1950 sloužil klášter jako internační tábor nejprve pro řeholníky a pak pro řeholnice různých řádů. Bylo to jedno z mnoha vězení, které komunistický režim v naší zemi k takovým účelům zřizoval. Dnes bohužel broumovské opatství není obsazeno řeholní komunitou. Navzdory těmto útrapám stále nabízí velice zajímavé skvosty jako např.: zachovalou knihovnu, kopii Turínského plátna nebo v neposlední řadě i zcela ojedinělou výstavu Vamberských mumii, kterou tvoří obyčejní měšťané města Vamberka, kteří byli vysušeni suchým větrem proudícím v podzemních prostorách, kam byli pohřbíváni.

Další zastávkou byl pivovar v blízké vesnici Olivětín, který převzal původní klášterní výrobu piva Opat (po druhém vyhoření pivovaru přímo v klášteře a přilehlé části města). Samotnou prohlídku pivovaru jsme sice nemohli uskutečnit pro dovolenou majitelů, podívali jsme se však do místního muzea, kde jsme obdivovali um místních lidí při výrobě tohoto moku. Podařilo se nám vykoupit i dočasné zásoby kvasnicového piva, které se mohlo zakoupit jedině u pokladny, protože obchod byl zrovna zavřený.

Po návratu do Broumova jsme se posilili na další skvosty tohoto turisty málo probádaného kraje a vyrazili jsme do Police nad Metují. A proč právě sem? Inu zavzpomínali jsme si na mladá léta a šli navštívit ke světu se znovu-probouzející stavebnici MERKUR.

Počátky jsou datovány k roku 1920, kdy pan Jaroslav Vancl založil firmu Inventor. Původně byly kovové díly stavebnice Inventor navzájem spojovány kovovými háčky, podobný systém, jaký se dnes používá u stavebního lešení „haki“. Kovová stavebnice pod názvem Inventor nepřežila, přesto se tento název v Polici užívá a zlidověl. V roce 1925 přechází výrobce na nový systém, který se zachoval v nezměněné podobě až dodnes. Kovové části stavebnice jsou již spojovány šroubky a matickami velikosti M 3,5. Tímto krokem se stavebnice velmi přiblížila reálnému konstruování a umožnila tak větší možnosti pro hru a tvořivou práci dětí. A nejen jich. Při návštěvě si můžete prohlédnout nejen úchvatné výtvořivé zručných děl, ale sami se zapojit do vyzdobení muzea vlastními výrobky, které lze přímo na místě sestavit. Tomuto vábení jsme odolali a již nás čekala další prohlídka z mnoha zajímavých míst. Bývala by to byla prohlídka dřevěného kostelíka v Broumově, kdyby nebyl zamčený, a tak jsme jen obdivovali houževnatost místních lidí, kteří se museli potýkat s nejednou nepřízní osudu vypsanou na kamenných deskách na kostele. Následovala ještě duchovní vzpruha v kostele sv. Václava v podobě mše a pak již odpočinek na další den.

Rozhodli jsme se – i podle počasí, které nám začínalo nastavovat opět sluneční tvář –, že vyrazíme na výlet do strmých vrcholů teplicko-adršpašských skal. Auta jsme zaparkovali v Teplicích u vstupu do překrásného přírodního parku a vyrazili na okružní cestu pískovcovými skalami. Musím se přiznat, že po zdolání poloviny trasy jsem přemýšlel, zda jsem ve skalách nebo v zoologické zahradě, neb každý skalní výstupek byl pojmenován po nějakém zvířeti a taky tak vypadal. Naštěstí tam nebyla pouze zvířata, ale i např. Mysliveček na čekané, Poustevník, Čarodějnice, Indián, Golem, Krakonošův fotbalový míč, Madona a snad nejpůsobivější a horolezcům také nejznámější Milenci, Starosta se starostovou a Myší díra, kde měl problém projít každý tlustší padesáti centimetrů. Nejen skály ale i cesta byla velice působivá, když kolikrát končila na strmých schodech nebo přetínala malebná slatková pole. Po dech beroucími skalami a olovem plnicími se nohama jsme byli velice potěšeni zjištěním, že z Adršpachu jezdí vláček zpět do Teplic, který jsme akorát stihli a po náročném lezení si mohli odpočinout. Před opuštěním skalních masívů, zažili jsme ještě kulinářský zážitek v místním hotelu. Nejprve nám pan majitel

oznámil, že již žádné jídlo nemá a nic tedy nedostaneme, protože vše vaří pouze z čerstvých surovin a ty když dojdou, tak turista zůstane o hladu, nakonec vykouzli dvě svíčkové a pět gulášů, po kterých se jen zaprášilo až to i pana majitele rozesmálo. Poté někteří zvolili sladkou tečku na konec v podání domácí medové zmrzliny s teplým grepem polítným karamellem. Takovéto pohostinství se velice těžko opouštělo, ale někteří se ještě ten den vraceli zpět do Prahy a nemohli nadále užívat poklidného broumovského pobytu.

Jarda D.

- další vyprávění o výletu spolča bude v říjnovém farním listě -

OKÉNKO VÍRY

289. Kdy je podle církevního ustanovení povinná účast na mši svaté?

Církev ukládá věřícím povinnost účastnit se mše svaté každou neděli a o zasvěcených svátcích a doporučuje účastnit se jí také v jiných dnech.

290. Kdy se má přistupovat ke svatému přijímání?

Církev doporučuje věřícím, aby přijímali svaté přijímání, kdykoli jsou na mši svaté, splňují-li ovšem požadované předpoklady, a ukládá povinnost přijmout eucharistii alespoň jednou za rok, pokud možno ve velikonočním období.

291. Co se požaduje k přijetí svatého přijímání?

Předpokladem pro přijetí svatého přijímání je plné společenství s katolickou církví a stav milosti, to znamená, že přijímající si není vědom smrtelného hříchu. Kdo si je vědom, že se dopustil těžkého hříchu, musí přijmout svátost pokání, dříve než přistoupí k přijímání. Důležitý je také duch usebranosti a modlitby, zachování postu předepsaného církví a tělesný postoj (chování, oděv) vyjadřující úctu ke Kristu.

292. Jaké je ovoce svatého přijímání?

Svatým přijímáním vzrůstá naše spojení s Kristem a jeho církví, uchovává a oživuje se milost přijatá při křtu a biřmování a roste naše láska k bližnímu. Takto posilovaná láska zahlazuje všední hříchy a chrání nás do budoucna před smrtelnými hříchy.

293. Za jakých podmínek je možno podávat svaté přijímání křesťanům jiného vyznání?

Katoličtí udělovatelé podávají dovoleně svaté přijímání členům východních církví, které nejsou v plném společenství s katolickou církví, jestliže o to sami požádají a jsou řádně připraveni. Členům jiných církevních společenství podávají katoličtí udělovatelé dovoleně svaté přijímání v naléhavých případech, jestliže o to sami žádají, jsou řádně připraveni a projevují ohledně této svátosti katolickou víru.

294. Proč je eucharistie „zárukou budoucí slávy“?

Eucharistie nás naplňuje veškerým nebeským požehnáním a milostí, posiluje nás na cestě tímto životem a vzbuzuje naši touhu po věčném životě, neboť nás již nyní spojuje s Kristem, který vstoupil na nebesa a sedl po pravici Otce, s nebeskou církví, s nejblahoslavenější Pannou a všemi svatými.

V eucharistii lámeme „tentýž chléb, který je lékem nesmrtelnosti, lékem, abychom nezemřeli, ale žili věčně v Ježíši Kristu“ (sv. Ignác Antiochijský).

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera Th.D., M. Brůčková, S. Dobeš, M. Práger, O. Vaněček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejně